

Arrest

nr. 228 895 van 18 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGHE, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 maart 2019 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld en de gemachtigde van de minister neemt een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker op dezelfde dag betekend.

Op 24 mei 2019 wordt verzoeker wederom aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens transmigratie en illegaal verblijf.

Op 24 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)1996

nationaliteit: Soedan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Kust op 24/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 1, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding (PV ... van de politie zone van SPN Kust.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 24/05/2019 door de politiezone van SPN Kust en verklaart in België te zijn om naar het VK. te reizen. HIJ verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van politieke problemen en zijn ouders die overleden zijn. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen om zijn verklaringen concreet te maken, een schending van artikels 3 en 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfgaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 maanden in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 23/05/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding (PV ... van de politie zone van SPN Kust.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SPN Kust op 24/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 maanden in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 23/05/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding (PV ... van de politie zone van SPN Kust.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 24/05/2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart verklaart in België te zijn om naar het VK. te reizen. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van politieke problemen en zijn ouders die overleden zijn. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen om zijn verklaringen concreet te maken. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 24/05/2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

*Vasthouding
(...)"*

Op 29 mei 2019 is verzoeker vrijgesteld.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel “in het licht van” artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Op 24.05.2019.2019 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris de kwestieuze beslissing, t.t.z. het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Luidens deze beslissing stelt verweerster dat zij het risico op een schending van art. 3 EVRM zou onderzocht hebben.

Op 21.2.2019 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris de bestreden beslissing, t.t.z. het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens.

Bij de beslissing tot terugleiding naar de grens stelt verweerster dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat, alsook dat hij niet zou meewerken met de overheden en dat het duidelijk is dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel zal houden.

In deze beslissing wordt er voorgehouden dat er geen schending van art. 3 EVRM kan worden aangenomen.

Het weze echter onderstreept dat er in casu geen ernstig onderzoek naar art. 3 EVRM werd gehouden.

Dat er geen ernstig onderzoek gevoerd werd, blijkt afdoende uit :

- de omstandigheden van zijn aanhouding*
- Het feit dat er geen tolk aanwezig was bij zijn aanhouding.*

In haar administratieve beslissing stelt verwerende partij dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn en dit omdat verzoeker door de verbalisanten op heterdaad betrapt zou zijn voor een illegale grensoverschrijding (zie hieronder).

Echter op het ogenblik van zijn aanhouding was er geen tolk aangesteld waardoor verzoeker in een taal die hij niet machtig is, gevraagd wordt om uitleg te verschaffen waarom hij vreest voor zijn leven in de zin van art. 3 EVRM bij een eventuele terugkeer naar Soedan.

Dit verhoor heeft volgens de verklaringen van verzoeker aan de raadsman zéér kort geduurd.

Gelet op het bovenstaande nodigt verzoeker verweerster in het licht van de openbaarheid van bestuur en de waarheidsvinding uit om op basis van objectieve stukken de duurtijd van dit verhoor aan te tonen. Dit kan zij vrij eenvoudig doen door het administratief dossier van de heer M. Y. (...) dewelke samen met verzoeker werd aangehouden bij te brengen.

Naar verluidt werden partijen op zeer korte tijd ondervraagd en dit zonder bijstand van een tolk.

Het feit dat het verhoor zéér kort heeft geduurd — blijkbaar werd er een groep opgepakt-, wijst er in elk geval op dat verzoeker niet de tijd heeft gehad om — in een taal die hij niet machtig is — veel uitleg te geven waarom hij vreest om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Hierbij komt nog dat de vragenlijst veel gesloten vragen bevat, waardoor verzoeker — die al de taal niet machtig is - niet uitgenodigd wordt om een uitgebreid antwoord te formuleren.

Dat verzoeker dan ook - in een taal die hij niet machtig was — zijn rechtmatige vrees voor zijn leven in de zin van art. 3 EVRM niet kenbaar kon maken , is derhalve vrij evident en enkel maar terug te brengen tot de halsstarrige wijze waarop verweerster weigert om een tolk te voorzien.

Dit is op zich problematisch en vormt een schending van het hoorrecht.

Dat verweerster bovendien een terugkeerbeslissing neemt zonder verzoeker op een ernstige wijze gehoord te hebben , is dan ook nefast.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, 9 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C- 249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1, 48 Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „ Non refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand", verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen. "

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

Uw Raad volgt de rechtspraak van de Hof van Justitie en stelt dan ook dat elke vreemdeling de mogelijkheid moet hebben om zich tijdens een verhoor verstaanbaar uit te drukken (arrest nr. 214 701 van 4 januari 2019):

« En l'espèce, le Conseil constate que le requérant affirme ne pouvoir communiquer que dans la langue maternelle, le tigrinya. Cette affirmation est corroborée par le courrier de son « hébergeuse » , qui explique notamment « (...) qu'il ne parle que Tigrinya » et qu'elle a pu communiquer avec lui « (...) via un ami commun qui parle anglais ». Elle est également corroborée par le dossier administratif. L'agent de l'Office des étrangers qui a mené l'entretien individuel du requérant en date du 14 octobre 2018 a en effet précisé, dans le formulaire type rédigé à cette occasion, que l'intéressé parlait le tigrinya, sans mentionner la connaissance d'aucune autre langue. Cet agent a en outre cosigné le fait que l'entretien s'était déroulé sans interprète, mais en présence d'un codétenu du centre où le requérant avait été placé en Tigrinya et en anglais.

(...)

Il appartenait à la partie défenderesse de recourir à un interprète capable d'assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l'entretien individuel. (...) Il en va d'autant plus ainsi que la seule question qui a été complétée est une question ouverte qui peut

éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maîtrise des langues usitées.

(...)

Le conseil constate ensuite qu'il est mentionné dans la décision attaquée que « une simple crainte de violation de l'article 3 CEDH ne suffit aucune parce que celle-ci ne repose pas sur une expérience personnelle propre de l'intéressé. L'intéressé doit donc pouvoir démontrer au il a des raisons sérieuses de croire qu'il encourt un risque réel en Italie, d'être exposé à un traitement contraire à l'article 3 CEDH.»

Il s'ensuit que l'expérience en matière d'accueil déjà vécue par le requérant en Italie s'avère un élément pertinent de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision attaquée, celle-ci devant être prise en considération dans le cadre de l'examen d'une éventuelle violation de l'article 3 CEDH.

Partant, force est de constater que le droit d'être entendu du requérant a bien été violé et que ce faisant, la partie défenderesse n'a pas pu procéder à un examen aussi rigoureux que possible de tous les éléments de la cause de nature à indiquer une possible violation de l'article 3 de la CEDH»

Of in een later arrest met nummer 214 992 van 11 januari 2019 stelt u Raad als volgt:

“ In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe "audi alteram partem " dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober nr 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 121)

(..)

De verzoekende partij vervolgt dat zij niet dienstig werd gehoord. Uit de motieven van de bestreden b, nr. beslissing blijkt dat de verzoekende partij door de politie werd gehoord. E verzoekende partij betwist dat dit een dienstig gehoor is, nu ze onvoldoende Engels spreekt en er geen tolk aanwezig was. De advocaat van de verzoekende partij geeft aan dat haar cliënt zeer moeilijk Engels verstaat en zich moeilijk in het Engels kan uitdrukken. Naar aanleiding van het verzoekschrift heeft ze met de verzoekende partij in het Arabisch gecommuniceerd. De verzoekende partij vervolgt ook dat ze geen inzage gekregen heeft in de stukken van het administratief dossier voor het indienen van huidig verzoekschrift. Indien de verzoekende partij dienstig gehoord was geweest dan had ze haar vrees ten aanzien van Eritrea kunnen uiteenzetten.

Op basis van de stukken van het administratief dossier kan niet uitgemaakt worden of de verzoekende partij al dan niet de Engelse taal goed verstaat.

(...)

Evenmin blijkt uit het administratief dossier niet dat de verwerende partij de mogelijkheid niet had om de verzoekende partij om meer duiding te vragen.

(...)

De Raad beschikt niet over enige onderzoeksbevoegdheid om dit te onderzoeken. Dit onderzoek komt toe aan de verwerende partij. Het is de verwerende partij die een onderzoek dient te voeren naar het actueel risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Het dient om een effectief onderzoek tegen te gaan. »

Het is dan ook op zich ernstig dat verzoeker wanneer hij aangehouden hij onvoldoende zijn motieven kenbaar kon maken.

Het staat vast dat verzoeker niet dienstig gehoord werd en hij zich op geen enkele (efficiënte) wijze verstaanbaar heeft kunnen maken en duiden waarom hij een vrees voor zijn leven in het kader van art. 3 EVRM.

Verwerende partij is derhalve enorm tekort geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht.

Daarenboven zijn vluchtelingen vaak dusdanig getraumatiseerd van hetgeen zij in hun land van herkomst hebben meegemaakt dat zij zeer achterdochtig zijn met alles wat met politie en staat te maken heeft. Het is algemeen geweten dat dergelijke verhoren - bij gebreke aan de aanwezigheid van een raadsman en/of tolk- vaak zeer oppervlakkig verloopt, zelfs grenzend aan willekeur, waardoor dit zeker niet een diepgaand onderzoek met zich meebrengt.

Dat zij dan ook enige reservaties hebben bij het invullen van een vragenlijst is meer dan normaal.

Het weze dan ook onderstreept dat verzoeker met zijn beperkte talenkennis te kennen heeft gegeven dat hij politieke problemen heeft in zijn thuisland.

In plaats van dit verder te onderzoeken, stelt verweerster dat dit door niets gestaafd zou zijn.

De overheid heeft echter op geen enkele wijze onderzocht of de vrees van verzoeker onterecht zou zijn.

Artikel 3 van het EVRM - dat bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of agri onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen — bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België eh Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft meermaals geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95).

Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saad t.Italië, §§ 128- 129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Hierbij moet er op worden gewezen dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat.

In casu moet worden vastgesteld dat door verweerster een uitvoerbare vertrekverplichting opgelegd wordt zonder op een ernstige enige wijze te onderzoeken of dit in strijd is met artikel 3 van het EYRM. Het leidt geen twijfel dat in casu de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Het is dan ook frappant dat de DYZ een repatriëring overweegt of liever organiseert naar Soedan en dit zonder enige garanties.

In casu zal verzoeker dan ook naar een land uitgewezen waar hij een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan verboden behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Nochtans is verweerster maar al te goed op de hoogte van de dagdagelijkse mensenrechtenschendingen aldaar:

"The most significant human rights issues included extrajudicial killings; torture, beatings, rape, and other cruel or inhuman treatment or punishment of detainees and prisoners; arbitrary détention by security forces; harsh and life-threatening prison conditions; restrictions on the freedoms of expression, press, assembly, association, religion, and movement; intimidation and closure of human rights and nongovernmental organizations (NGOs); lack of accountability in cases involving violence against women, including rape and female genital mutilation/cutting (FGM/C); the use of child soldiers; trafficking in persons; criminalization of samesex conduct with severe penalty; denial of workers rights to associate with independent trade unions; and child labor. Government authorities did not investigate human rights violations by the National Intelligence and Security Services (NISS), the military, or any other branch of the security services, with limited exceptions relating to the Sudanese Armed Forces (SAF). The government failed to adequately compensate families of victims of shootings during the September 2013 protests, make its investigation results public, or hold security officials accountable. Impunity remained a problem in all branches of the security forces and government institutions, " (USDOS, Sudan 2017 human rights report, <https://www.state.gov/documents/organization/277295.pdf>, 1-2)

Ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is de bestreden beslissing onwettig en dient de vasthouding die hieraan gekoppeld werd, eveneens als onwettig beschouwd te worden.

Uw Raad moet vaststellen dat de overheid nagelaten heeft om bij het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij de verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst dan wel naar een land zoals bepaald door de Terugkeerrichtlijn.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM is gegrond.”

2.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoeker de schending van het hoorrecht aanvoert, merkt de Raad vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Het hoorrecht als nationaal beginsel kent dezelfde strekking (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker gehoord werd door de politieautoriteiten en dat hem een vragenlijst werd overhandigd. Op 24 mei 2019 verklaart hij blijkens het administratief verslag aan de federale politie dat hij wenst door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk en dat politieke problemen een terugkeer in de weg staan. Hij verklaart tevens dat hij noch in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd. Op dezelfde dag wordt een vragenlijst ingevuld met gestandaardiseerde vragen, opgesteld in het Nederlands en het Engels. Er wordt aangekruist dat de verklaringen in het Engels werden afgelegd.

Op de vraag *“When did you arrive in Belgium?”* (“Wanneer kwam je in België aan? eigen vertaling, hierna vraag 1) wordt als antwoord ingevuld, *“3 maanden”*.

Op de vraag *“Why are you in Belgium?”* (“Waarom ben je in België? Eigen vertaling, vraag 2), wordt als antwoord ingevuld: *“wenst naar UK te reizen.”*

“Why did you not return to your country of origin/country where you requested international protection or why do you believe you cannot return to your country of origin/ country where you requested international protection?” (“Waarom keerde je niet terug naar je land van herkomst/land waar je een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend of waarom denk je dat je niet kan terugkeren naar je land van herkomst/land waar je een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend?” eigen vertaling, hierna: vraag 3) wordt als antwoord ingevuld, *“politieke problemen, ouders overleden.”* Op de vraag *“Have you had your fingerprints taken in another European country?”* (“Werden je vingerafdrukken genomen in een ander Europees land?” hierna: vraag 5) wordt als antwoord ingevuld, *“ja, Italië”*.

Op de vraag *“Do you suffer from an illness which obstructs you to return to your country of origin? If so, which illness?”* (“Lijd je aan een ziekte die je verhindert om terug naar je land van herkomst. Zo ja, welke ziekte?, eigen vertaling, hierna: vraag 6), wordt *“Nee”* als antwoord ingevuld.

Op deze vragenlijst figureert de handtekening van de interviewer en van verzoeker. De vragen werden niet beantwoord met de hulp van een tolk.

Blijkens het administratief verslag van 24 mei 2019 is verzoeker, samen met een andere transmigrant aangetroffen in een trailer op de afgesloten haventerreinen van het bedrijf C-RO om zo de oversteek naar het VK te maken.

Uit het gehoorverslag en het administratieve verslag blijkt aldus dat verzoeker de intentie heeft om zich illegaal te begeven naar Engeland.

Waar verzoeker erover valt dat hij niet gehoord werd mits bijstand van een tolk en het Nederlands niet machtig is, wijst de Raad op het volgende. Ten eerste figureert verzoekers handtekening op nagenoeg alle gehoorverslagen. Hij had ter gelegenheid van de ondertekening van deze verslagen de mogelijkheid

om kenbaar te maken dat hij de vragen niet goed begrepen heeft omdat er geen bijstand was van een tolk, *quod non*. Verder wordt op de gehoorverslag vermeld dat verzoeker zijn verklaringen in het Engels heeft afgelegd. Op 24 mei 2019 wordt een gestandaardiseerde vragenlijst ingevuld, waarop vermeld wordt dat verzoeker zijn verklaringen in het Engels heeft afgelegd en wordt bij *"taal"* het Engels vermeld. Dit staat haaks op de bewering in het verzoekschrift dat hij *"enkel Arabisch spreekt"*. Verder blijkt duidelijk dat verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk wil gaan en dat hieruit redelijkerwijs kan afgeleid worden dat hij voldoende kennis heeft van het Engels.

Er zijn geen elementen die erop wijzen dat het Engels niet een taal is waarin verzoeker *in casu* kan communiceren of dat er dermate grote communicatieproblemen waren dat verzoeker aan de hand van het gehoor niet in staat was om mee te delen wat hij wou meedelen.

De schending van het beginsel van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt verder dat vluchtelingen getraumatiseerd zijn en achterdochtig met alles wat met politie en staat te maken heeft en dat zij dan ook enige reserves hebben bij het invullen van een vragenlijst. Voorts werpt verzoeker op dat de vragenlijst veel gesloten vragen bevat waardoor hij, die de taal al niet machtig is, niet uitgenodigd wordt veel uitleg te geven waarom hij vreest terug te keren naar Soedan. Verzoeker geeft aan dat *"het gehoor zéér kort heeft geduurd"*, wat er volgens hem op wijst dat hij niet de tijd heeft gehad om in een taal die hij ook niet machtig is, veel uitleg te geven omtrent zijn vrees om terug te keren naar Soedan.

Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoeker zoals gezegd tot tweemaal gehoord is geweest, dit door politieambtenaren. Aan de hand van dit alles komt naar voren dat verzoeker niet terug wil naar Soedan omdat hij er *"politieke problemen"* heeft en hij naar het Verenigd Koninkrijk wil doorreizen. Verwerende partij heeft met deze elementen rekening gehouden en gemotiveerd.

Verzoeker heeft nergens in zijn verzoekschrift enig concreet element aangebracht waaruit zou blijken dat dit element, mocht hij gehoord geweest zijn met bijstand van een tolk, tot een andere uitkomst dan de bestreden beslissing zou geleid hebben. De Raad ziet dus niet goed in welk belang verzoeker heeft bij zijn grieven dat hij niet gehoord werd met bijstand van een tolk, dat de vragenlijsten gesloten zijn en het gehoor niet lang geduurd heeft of dat hij schroom zou hebben om zijn verhaal te vertellen. Verzoeker beweert dat hij wegens gebrek aan gehoor met een tolk zijn persoonlijke slechte ervaringen niet kon meedelen en niet kenbaar kon maken dat hij een rechtmatige vrees voor zijn leven heeft in geval van terugkeer naar Soedan, maar hij legt in zijn verzoekschrift niet concreet uit welke concrete persoonlijke slechte ervaringen in Soedan maken dat hij daar vreest voor zijn leven in de zin van artikel 3 van het EVRM. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker is vrijgelaten op 29 mei 2019 en het hem vrij staat al dan niet terug te keren naar zijn herkomstland. Verzoeker dient enkel het grondgebied te verlaten. Daarenboven merkt de Raad op dat, indien verzoeker effectief vreest voor een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar zijn herkomstland, het hem vrij staat een verzoek tot internationale bescherming in te dienen bij de Belgische autoriteiten, wat hij op heden niet heeft gedaan.

Verzoeker beweert voorts wel dat er dagelijks folteringen plaats vinden in Soedan en citeert uit een rapport van 2017 doch toont niet aan dat hij een gegronde vrees dient te hebben om onderworpen te worden aan folteringen indien hij wordt teruggeleid. De Raad merkt in dat verband opnieuw op dat verzoeker sinds maart 2019 in België verblijft en geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoeker probeert tevergeefs het gebrek aan elementen in verband met zijn problemen in het herkomstland en het feit dat de verwerende partij hiermee geen rekening hield, af te schuiven op het feit dat zijn gehoor nooit plaatsgreep met bijstand van een tolk.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan

foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoeker citeert uit een rapport en stelt dat “*dagdagelijkse mensenrechtenschendingen*” plaats vinden in Soedan en “*dagdagelijks foltering*” plaats vinden. Verzoeker staft zijn betoog niet met een begin van bewijs waaruit blijkt dat hij persoonlijk dient te vrezen voor de mensenrechtenschendingen of foltingen. Dit klemt des te meer nu hij, ondanks zijn vrees voor foltingen en zijn vrees voor zijn leven, verklaarde niet om internationale bescherming te hebben verzocht terwijl hij sinds maart 2019 in België verblijft. Verzoekers betoog, beperkt tot loutere beweringen, volstaat niet om aan te tonen dat hij een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. De Raad herinnert eraan dat het verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoeker beperkt er zich toe te verwijzen naar de algemene situatie in Soedan aan de hand van een rapport. Verzoeker laat echter na concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Bovendien kan verzoeker, indien hij werkelijk een gegronde vrees koestert voor vervolging of een reëel risico meent te lopen op ernstige schade, steeds een verzoek om internationale bescherming indienen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *in casu* niet aangetoond.

Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker worden bijgetreden waar hij betoogt dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. Waar verzoeker aldus de schending opwerpt van de zorgvuldigheidsplicht in het kader van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing het volgende kan worden gelezen: “*Betrokkene werd gehoord op 24/05/2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart verklaart in België te zijn om naar het VK. te reizen. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van politieke problemen en zijn ouders die overleden zijn. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen om zijn verklaringen concreet te maken. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltingen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.*”

Aldus blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen in het kader van artikel 3 van het EVRM. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“*De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te*

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Kortom, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Het wordt wezenlijk niet betwist dat verzoeker in België werd aangetroffen zonder dat hij houder was van de vereiste binnenkomstdocumenten, met name nu niet in het bezit was van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum.

Echter in haar bestreden beslissing stelt verweerder dat de redenen waarom er geen vrijwillige termijn voor vertrek werden opgelegd, zijn met name:

- er bestaat een risico op onderduiken
- de onderdaan is een gevaar voor de openbare orde

1) Voor wat betreft het zogenoemde gevaar voor de openbare orde.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde en dit zou dan de reden zijn waarom hij geen korte termijn gekregen heeft om het land te verlaten.

Echter in de beslissing waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven wordt er geen enkele uitleg gegeven waarom verzoeker dan wel een gevaar voor de openbare orde zou zijn.

Inderdaad, de motivering beperkt zich slechts tot een korte zin;" betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding (PV. BG...) van de politiezone kust.

Niet meer, niet minder.

Zonder enig PV dat ter nazicht/inzage wordt afgeleverd aan verzoeker moet hij met deze weinige gegevens uit de motivatie dan maar op zoek gaan in het Belgisch Strafwetboek naar een bepaling "illegale grensoverschrijding".

Verzoeker kan bezwaarlijk worden gehouden om de integrale nationale wetgeving te gaan zeven en doorzoeken om te weten te komen wat verweerder haar nu eigenlijk verwijt en of die (betwiste) basis wel zwaarwichtig genoeg is om een dermate drastische beslissing te rechtvaardigen ?!

Met de uitermate beperkte motivatie van de bestreden beslissing (ni. "illegale grensoverschrijding") is het niet duidelijk op welk artikel men uitkomt.

Bovendien stelt de DVZ dat dit "op heterdaad" zou gepleegd zijn, hetgeen impliceert dat de betrokken politieagenten dit tenlastegelegde feit heeft ontdekt terwijl het gepleegd werd, dan wel terstond nadat het gepleegd werd.

Men kan zich dan ook de vraag stellen hoe men op heterdaad ontdekt dat iemand illegaal de grens aan het overschrijden is, temeer nu verzoeker klaarblijkelijk aangehouden werd aan ... de kust?

Het is dan ook niet duidelijk wat de DVZ verzoeker dan wel verwijt. Om dat na te gaan of dergelijke vermeende inbreuk (bovendien betwist en aldus slechts een proces verbaal van een politiedienst, géén vervolging in rechte voor een Correctionele Rechtbank, laat staan een veroordeling in rechte door een Correctionele Rechtbank) zwaarwichtig genoeg is om te spreken van een "bedreiging van de openbare orde of de binnenlandse veiligheid dient worden teruggegrepen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent deze begrippen, waarin wordt verwezen naar Richtlijn 2004/38.

Overeenkomstig art. 27 van Richtlijn 2004/38 moeten genomen maatregelen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (zie HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30).

Dit incorporeert aldus minstens een afdoende motivering omtrent het individuele geval. Op geen enkele wijze kan zulks in hoofde van verzoekster ook maar ernstig worden weerhouden, laat staan dat verweerder hier ook maar op enigerlei wijze ernstig omtrent motiveert of verduidelijkt. Verweerder beperkt zich tot een "afgeleid vermoeden" (stuk 1): "Gezien de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. "

Dergelijke gestandaardiseerde motivatie gaat hieromtrent evident niet op. Op geen enkele wijze wordt verduidelijkt/gemotiveerd op welke wijze verzoekster een reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving. Welk danige betwiste tenlastelegging men verzoeker dan ook moge toewerpen, kan hier alvast onmogelijk aan voldoen.

Dat de beweerdelijke tenlastelegging niet prioritair is en dus geen actueel gevaar is voor de openbare orde, kan men overigens afleiden uit het feit dat één week na de feiten het kwestieuze PV nog niet eens werd overgemaakt aan het Parket. Evenmin staan er enige onderzoeksdaten gepland.

Het is des te vreemder dat de DVZ bij een andere vreemdeling die samen met verzoeker aangehouden werd, dan weer stelt dat deze een gevaar voor de openbare orde zou zijn omdat hij "op heterdaad betrapt zou zijn op inklimming (of wat dat ook moge zijn)". Het is toch wel opvallend dat de DYZ meent dat twee personen die op hetzelfde ogenblik aangehouden een totaal verschillend gevaar voor de openbare orde verweten kunnen worden. (stuk 3)

Dit wijst er wel degelijk op dat het gaat om een standaardmotivering en geen gedegen en individueel onderzoek.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan dan ook niet op basis van een of andere standaard motivering ernstig voorhouden dat er enige indiciën zijn voor een beweerde gevaar voor de openbare orde.

Temeer nu zij verzoeker op 29.05.2019 zomaar vrijstelt. Het is toch wel opvallend dat DVZ ondanks het feit dat verzoeker een beweerdelijk gevaar voor de openbare orde zou zijn, nog geen 5 dagen later zomaar laat lopen. Men kan dan toch onmogelijk voorhouden dat verzoeker een ernstig gevaar zou zijn voor de openbare orde?

Verwerende partij kan dan wel het tegendeel beweren maar haar handelen verraadt het tegendeel... Het kan derhalve in casu niet ernstig betwist worden dat het bestuur op geen enkele wijze ernstig heeft afgewogen in welke mate zij op basis van haar vaststelling heeft geconcludeerd dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Nochtans dient zij dit op basis van een voldoende individueel en ernstig onderzoek, met eerbiediging van het evenredigheidsbeginsel dit in acht te nemen.

Er dient aldus te worden vastgesteld dat verweerder op dit punt kennelijk onredelijk heeft gehandeld en in strijd met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en art. 62 Vw.

2) Met betrekking tot het vermeende risico op onderduiken

Zoals hierboven aangehaald houdt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor dat er in hoofde van verzoeker enige gevaar voor onderduiken zou bestaan op basis waarvan er geen termijn voor vrijwillig vertrek dient gegeven te worden.

Ten onrechte.

Het weze onderstreept dat art. 1,11° Yw juncto art. 1 §2 Vw het risico op onderduiken omschrijft en meer bepaald de objectieve criteria vastlegt op basis waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris haar beslissing moet motiveren.

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris zou er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken zijn:

- omdat verzoeker na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijf aanvraag hebben ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door de wet voorziene termijn gedaan. (art. 1, §2, 1° Yw)

- Omdat verzoeker zich niet heeft aangemeld binnen de door art. 5 van de wet van 1512/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/ zij op hotel logeert (art. 1, §2, 3°Vw)
- Omdat verzoeker reeds eerdere BGV's naast zich zou neergelegd hebben en met name één van 23.05.2019.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken

In haar BGV dd. 24.05.2019 betoogt verwerende partij dat verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen op 23.05.2019 en dat hij dit bevel om het grondgebied te verlaten naast zich neergelegd zou hebben.

Echter bij nazicht blijkt dat verzoeker nooit een BGV dd. 23.05.2019 heeft gekregen.

Het is dan ook duidelijk dat de verwerende partij voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet aan een zorgvuldige feitenvinding heeft gedaan en aldus bij het nemen van deze beslissing niet alle pertinente gegevens die verzoekers situatie kenmerken in rekening heeft gebracht.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van art. 74/14 en 62 Vw."

2.4 Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat *in casu* de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde specificeert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of geldig visum/verblijfstitel op het moment van de arrestatie. Daarnaast wordt verzoeker geacht de openbare orde te kunnen schaden, nu hij op heterdaad betrapt werd voor illegale grensoverschrijding. Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker reeds eerder bevolen werd om het grondgebied te verlaten, doch dat hij aan die wettelijke verplichting geen gevolg heeft gegeven en omdat hij zich niet heeft aangemeld bij de autoriteiten en geen stappen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Waar verzoeker stelt dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten van 23 mei 2019 bekend is of betekend werd stelt de Raad vast dat de datum een materiële vergissing betreft. Aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 19 maart 2019. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden hiervan niet op de hoogte te zijn, nu hij dit bevel heeft ondertekend op 19 maart 2019.

Verzoeker betoogt dat hij niet weet welke strafrechtelijke bepalingen hem ten laste worden gelegd. Illegale inklimming is geen autonoom strafbaar begrip. Bovendien stelt hij zich de vraag of de tenlastegelegde feiten aanleiding kunnen geven tot een aanhouding op heterdaad.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...) 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"

Verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort of een geldig visum. Dit wordt niet betwist. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker op heterdaad werd betrapt voor inklimming. Gelet op de herhaling van de feiten wordt hij door zijn gedrag geacht de openbare orde te schaden.

De bestreden beslissing is eveneens gegrond op artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet waardoor hem geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan, nu er sprake is van een risico op onderduiken en hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden. Verzoekers kritiek in verband met het gebrek aan een strafrechtelijke kwalificatie heeft slechts betrekking op één van de determinerende motieven van de bestreden beslissing. Aangezien verzoeker niet betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort of een geldig visum en evenmin betwist dat er sprake is van een risico op onderduiken, is zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, afdoende gemotiveerd.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het motief dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te schaden steunt op het feit dat verzoeker betraptd werd op inklimming en er een proces-verbaal werd opgemaakt. De gemachtigde dient niet bijkomend te motiveren op grond van welke wetsartikelen hij strafrechtelijk kan worden vervolgd. Het volstaat dat de gemachtigde aangeeft welk gedrag is gesteld en waarom hij van oordeel is dat dergelijk gedrag geacht wordt een gevaar te vormen voor de openbare orde. Verweerder motiveert dat verzoeker herhaaldelijk op heterdaad werd betraptd op inklimming. Dit stemt overeen met de stukken van het dossier en wordt evenmin betwist door verzoeker. Verzoeker kan daarbij niet ernstig betwisten dat het trachten naar het Verenigd Koninkrijk te reizen via het zich toegang verschaffen tot andermans bezit, niet indruist tegen de openbare orde.

Een schending van de artikelen 62 en 74/14 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN